

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi24.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

7 Mayıs 2026 S.110

Cüretine Bin Selam!

Denizleri aşılmaz kılan görüşleri, programları değildi. Söylediklerinin, yaptıklarının özü idi. Açtıkları zora dayalı devrim yolu idi. Sözleriyle eylemlerinin birliğiydi. Ve kuşandıkları o sarsılmaz cüretti. O yüzdendir her 6 Mayıs'ta her kuşaktan devrimcinin devrim önderlerinin mezarlarına akın etmesi. Emekçi yığınlar gerçek devrimcileri, artlarından yürüyecekleri devrim önderlerini şaşmaz bir tarihsel sezgi ile tanır, bilir, kavrar. Burada en temel kıstaslardan biri, devrimde ısrar, devrimci içtenlik, söz ve eylemin birliğidir. İçerik elbette çok önemlidir. Doğru görüşler, doğru bir program... Ama yetmez. Söylediklerinize herkesten ve her şeyden önce siz inanmalı, o sözlerinizin gereğini yerine getirmelisiniz. Devrimci savaş böyle yürür. Cüretinizi kuşanıp "devrim yapmaya" gitmelisiniz.

Devamı 2. sayfada...

2 iki "1 Mayıs"

8 Emek Odağı Olmak

9 Hoşgeldiniz!

12 Bu Dava Hepimizin Davası

14 Emperyalizme Karşı Deniz Olmalı!

Cüretine Bin Selam!

Manşet

Deniz, Gemerek'te silahlı çatışma sonrası tutsak düştüğünde, Ankara'ya, İçişleri Bakanlığına getirilir. Bakan, sözüm ona aşağılayacaktır bu genç devrim önderini. 17 Mart 1971'de, makam odasında küçümseyici bir edayla sorar bakan: "Nereden geliyorsun?" Deniz'in yanıtı nettir: "Devrim yapmaktan geliyorum!". 12 Mart faşist darbesinin hemen sonrası günlerde Demirel hükümeti istifa etmiş, Denizler ise o faşist darbeye karşı elde silah mücadele ediyorlardı. Bakanı ve bir bütün devleti rahatsız eden ve korkutan işte bu cüretti.

Söylediklerinizin doğru olması yetmez. Söylediklerinize sarsılmaz bir bağlılık ve inanç taşımaları ve onların gereğini yapmalısınız. Tıpkı Denizler gibi...

Denizleri aşılmaz kılan görüşleri, programları değildi. Söylediklerinin, yaptıklarının özü idi. Açtıkları zora dayalı devrim yolu idi. Sözleriyle eylemlerinin birliği idi. Ve kuşandıkları o sarsılmaz cüretti.

O yüzdendir her 6 Mayıs'ta her kuşaktan devrimcinin devrim önderlerinin mezarlarına akın etmesi.

Emekçi yığınlar gerçek devrimcileri, artlarından yürüyecekleri devrim önderlerini şaşmaz bir tarihsel sezgi ile tanır, bilir, kavrar. Burada en temel kıstaslardan biri, devrimde ısrar, devrimci içtenlik, söz ve eylemin birliğidir. İçerik elbette çok önemlidir. Doğru görüşler, doğru bir program... Ama yetmez. Söylediklerinize herkesten ve her şeyden önce siz inanmalı, o sözlerinizin gereğini yerine getirmelisiniz. Devrimci savaş böyle yürür. Cüretinizi kuşanıp "devrim yapmaya" gitmelisiniz.

Şimdi onların cüretini kuşanıp "devrim yapmaya" girişme zamanıdır. Onların yaktığı "hiç sönmeyen ateşi" harlama vaktidir. "Şimdi akkor zamanıdır ve yakında yalnız ışık görülecektir!"

İki "1 Mayıs"

Editör

Türkiye ve Kürdistan'da 1 Mayıs kutlamaları yıllardır süren eğilimi bozmadı. Kapitalizme karşı işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olarak 1 Mayıs, bu yıl da iki farklı renkte kutlandı.

Söylemeye gerek yok, 1 Mayıs'ın ilki, **Kızıl 1 Mayıs**'tir. Burjuva egemenliğine, kapitalizme karşı; faşizme bir meydan okuma günü olarak geçirilen; somut biçimini Taksim Meydanı'nda bulan, "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı" sloganıyla ifade edilen 1 Mayıs! İkincisi ise, burjuva egemenliği ve kapitalizmle barışık, faşizmle uzlaşmaya açık; **bir mücadele günü olarak değil; bir şenlik, bir bahar havasında çıkılan piknik olarak geçirilen 1 Mayıs.**

Herkes bilir, her yıl faşist devlet birincisine saldırır, gözaltılar, tutuklamalar, zindan cezaları, bazen insanları katletmeye varan bir politikayla yaklaşır.

İkincisi ise, faşist devletin izniyle, onun gösterdiği yer ve alanda, alana girenlerin üst baş aranması koşuluyla, polisin koruması altında, çoğu kez de ulaşım vb. kolaylığı devlet/belediye ikilisi tarafından sağlanarak "kutlanır". İsteyen "sarı 1 Mayıs" da diyebilir.

İkinci 1 Mayıs, faşist devletin izni ve koruması altında, bugüne kadar, yani 2026 1 Mayıs'ına kadar hep DİSK-TMMOB-TTB-KESK dördünlü tarafından organize edilir, planlanır, içeriği belirlenirdi. Bu dört örgütün, bu konuda

adeta bir "tekel"i söz konusuydu. Kısacası, **ikinci "1 Mayıs"lar bunların tekelinde geçirilir ve bu "tekel" durumu sosyal reformist, oportünist hareketler tarafından "de facto" kabul edilirdi.**

Bu *de facto* durum, ilk defa iki sosyal reformist parti tarafından itirazla karşılaştı bu yıl. Bu iki sosyal reformist partiden biri soluğu Kartal Meydanı'nda aldı. İkincisi, genç tabanının zorlamasıyla olsa gerek, Kızıl Meydan'a, Taksim 1 Mayıs Alanı'na yöneldi.

Soluğu Kartal Meydanı'nda alan sosyal reformist parti, dört örgütün tekelinde geçen 1 Mayıs organizasyonunda söz sahibi olmak, konuşma hakkı elde etmek istiyordu. İtiraz bunaydı. Artık irileştiğini ve dört örgüt tarafından "parya" muamelesi görmeyi kabul etmeyeceğini pratik tavırla ortaya koyuyordu.

Her zaman ve her fırsatta CHP gibi bir düzen partisinin yanında olmayı, birlikte görünmeyi temel politika, hatta bir görev gibi kabul eden ikinci sosyal reformist partinin Taksim'e yönelmesi ise, muhtemelen gençliğinin baskısı sonucu alınmış bir karar olmalı. Başka nedenler de olabilir bilemeyiz, ama bu yönelimin "devrimde ısrar" gibi bir politikadan kaynaklanmadığı kesin.

İlk sonucu yazabiliriz artık: **DİSK-TMMOB-TTB-KESK dördünlüsünün tekelindeki 1 Mayıs**

ittifakı dağılmaya yüz tutmuş bulunuyor. İki sosyal reformist partiyi önümüzdeki yıl başka sosyal reformist partilerin izlemesi kaçınılmaz görünüyor. Bu dörtlünün peşine takılan "devrimci" kimi oportünist hareketlerin de "sarı" 1 Mayıs'tan kopmasını bekleyebiliriz artık.

Bu dağılma sürecini tetikleyen faktörlerin başında, hiç kuşku yok, Leninistlerin uzun yıllar, büyük bedeller ödeyerek sürdürdükleri "Taksim ısrarı" gelir. Bu, dost-düşman herkesin kabul edeceği somut tarihsel bir gerçek olduğu için daha fazla üzerinde durmayacağız. Fakat tarih, kısır bir döngü üzerinde hareket etmiyor. Leninistlerin "Taksim ısrarı" zaman içinde Taksim 1 Mayıs Alanı'nı bir çekim merkezi haline getirdi ve devrimci, devrimde ısrar eden samimi güçlerin, öncü devrimci işçilerin gözlerinin çevrildiği bir yer haline getirdi.

Geçtiğimiz yıl, 2025 1 Mayıs'ı bu konuda bir dönüm noktası oldu. Devrimci öncü işçilerin, militan sendikacıların önderlik ettiği "mücadeleci sendikalar" 1 Mayıs'ta Taksim 1 Mayıs Alanı'na şiarıyla hareket ederek bir kırılma noktası, bir dönüm noktası oluşturdular. Yukarıda sözünü ettiğimiz **dört örgütün 1 Mayıs üzerindeki "tekel"i kırılmaya, işçilerin, emekçilerin, işçi-öğrenci gençliğin gözü ortaya çıkan bu yeni güç odağına çevrilmeye başladı.** Artık 1 Mayıs denilince akla sadece DİSK ve yanındakiler gelmiyordu; mücadeleci sendikaların ne yapacağı, 1 Mayıs Taksim Alanı'na nasıl ve nereden çıkacakları merak ediliyor, gözler bu yeni "merkez"e, bu güç odağına çevriliyordu.

Sosyal reformist partiler, yeni güç odağının ortaya çıkmakta oldu-

ğunun; eskisinin ise dağılmaya yüz tuttuğunun kokusunu zamanında aldılar. "Sarı" 1 Mayıs platformunun dağılma sürecini başlatan ikinci faktör bu oldu.

Ama belki de bunlardan çok daha önemlisi ve bunlarla birlikte, devrimci ortamın güçlenmesiyle işçi ve diğer emekçi sınıflarla birlikte devrimci uyanışın, devrimci bilincin giderek yayılması ve derinleşmesinin büyük etkisi oldu. Gençlikte devrimci ruh taşkınlığı belirgin biçimde görülür hale geldi.

2026 1 Mayıs'ına böyle gelindi. "Mücadeleci Sendikalar" bir yıl önce başlattıkları süreci, derinleştirerek ve geliştirerek ileri taşıdılar. Gözler Taksim 1 Mayıs Alanı'na çevrilmişti. **Dev-**

rimci öncü işçiler Taksim 1 Mayıs Alanı'nın propagandasını yapıyor, geniş işçi kitlelerini bu hedef ve sloganla bilinçlendiriyor, eğitiyor ve harekete geçiriyorlardı. On binlerce işçinin 1 Mayıs hedefi Taksim idi artık. "1 Mayıs'ta Taksim"e sloganı artık onbinlerce işçinin dilindeydi.

"Mücadeleci Sendikalar"ın, devrimci öncü işçilerin 1 Mayıs Taksim Alanı'na sahip çıkması, bu alana çıkma iradesini göstermeleri, bunun için her ne bedel ödenecekse ödemeye hazır olduklarını göstermeleri, hiç kuşku yok, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi için büyük bir kazanımdır, ileri doğru atılmış büyük bir adımdır. 2026 1 Mayıs'ı, bu anlamda önceki yılda başlatılmış olan dönüm noktasını pekiştirdi; tartışılmaz hale getirdi. Burjuvaziye, sermaye düzenine, faşizme karşı devrim ve komünizm için mücadele günü olan 1 Mayıs'ın bayrağı artık devrimci öncü işçilerin ellerindeydi.

Eksiklikler, hatalar, planlananın dışına taşma vb vb. şeyler mutlaka olmuştur. Böyle bir mücadele gününde her şeyin önceden planlandığı gibi gitmesini istemek doğru olmaz. Bu tür eksiklik ve aksamalar gelecekte de karşımıza çıkabilir; çıkacaktır da... Ama hiçbir şey, 2026 1 Mayıs'ının devrimci öncü işçiler, burjuva sınıfa karşı mücadelede kararlı "Mücadeleci Sendikalar" tarafından devrimci özüne, devrimci anlamına uygun biçimde kutlandığını gölgelememeli.

Taksim'de ısrar edenler, devrimde ısrar edenlerdir!

Yaşasın 1 Mayıs!

İSTANBUL | "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" diyenlerin hazırlıklar ve kavgaları haftalar öncesinden başladı. "1 Mayıs Alanı Taksim'dir" deyip dümeni Kadıköy'e kıranlara karşı, aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu 1 Mayıs Taksim İnisiyatifi, en son 29 Nisan günü bir açıklama yayınlamış, "Valiliğe yaptıkları 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz bildirimlerine olumlu/olumsuz bir yanıt verilmediğini söyleyerek, "Yarın 11.00'de Mecidiyeköy'deyiz! Taksim halkındır! 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" demişti.

Saatler 11.00'e gelmeden çok önce Mecidiyeköy ve çevresinde "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" diyenler, yağmura rağmen toplanmaya başladı.

Taksim Meydanı etrafında kuş uçurtmayacak şekilde bariyerler kuran polis, Mecidiyeköy Meydanı ve Viyadük altında toplanmaya başlayan insanları da saldırarak gözaltına almaya başladı. 1 Mayıs Taksim İnisiyatifi Tertip Komitesi de erken saatlerde Mecidiyeköy Meydan'da yerini almıştı.

Polis önce meydanda toplanmaya başlayanları kimlik kontrolüyle gözaltına almaya başladı. Ardından Tertip Komitesi'nin Meydanda görülmesi ile birlikte arda sloganlar atılıp pankartlar açılarak yaklaşık 3 saat sürecek eylemler başlamış oldu. Meydana gelenlerin sayısı her dakika artmaya devam etti.

Aralarında öğrencilerin, sendikaların, kadınların, siyasi partilerin de olduğu binlerce kişi polisin tüm saldırılarına karşı uzun süre Taksim'e ilerlemek için mücadele etti.

Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrencilerin de içinde yer aldığı 575 kişi, işkence ile gözaltına alınarak Gayrettepe ve Vatan Emniyet Müdürlüklerine götürüldü.

Vatan Emniyet Müdürlüğü önüne giden Taksim İnisiyatifi Tertip Komitesi, gözaltına alınanlar serbest bırakılana kadar orada olacaklarını, kendileriyle birlikte yürüyen tek bir kişiyi bile yalnız bırakmayacaklarını vurguladılar.

Sabaha karşı tüm 1 Mayıs gözaltıları sağlık kontrolleri ardından serbest bırakıldı.

İZMİR | 1 Mayıs için saat 11.00'da Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kurumlar, kortejlerini oluşturarak Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe başladı.

Yürüyüş sırasında yapılan ajitasyon konuşmalarında DÖB'lü öğrenciler Taksim'i selamladı, "Yoldaşlar bugün 1 Mayıs, işçilerin, emekçilerin mücadele günüdür. 34 yoldaşımızı katlettiler bugün. İstanbul'da ise yoldaşlarımız, mücadele dostlarımız bir kez daha Taksim iradesini gösteriyor. Sloganlarımız şimdi Taksim'de dövüşen onlar için..." dedi.

Yürüyüşün ardından Gündoğdu Meydanı'nda miting için toplandı. Mitingde konuşma yapmak üzere bekleyen İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Cemil Tugay'a tepki gösterildi. Alandaki işçiler işçi düşmanı, grev kırıcı politikaları güden Cemil'e konuşma yaptırmayacaklarını haykırınca, Cemil Tugay alanı terk etti. 1 Mayıs'ta sık sık belediye başkanlarının selamlaması tartışılırken, İzmir emekçileri işçi düşmanlarının konuşmasına müsaade etmedi.

Halaylarla, türkülerle son bulan İzmir 1 Mayıs'ı, emeğin ve mücadelenin ruhunu sokaklarda yükselterek son buldu.

ADANA | 1 Mayıs İşçilerin Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'nde Adana'da binlerce işçi, emekçi, öğrenci ve genç, kavurucu sıcağa rağmen saat 13.00'te Cevat Yurdakul Caddesi'nde buluşarak İstasyon Meydanı'na yürüdü.

14.00'te başlaması gereken yürüyüş, polisin bazı pankart ve dövizleri "1 Mayıs'la alakası yok" diyerek alana almak istememesi gerekçesiyle geç başladı. Yakıcı güneş altında ilerleyen kitle, tüm zorluklara rağmen alanları terk etmeyerek mücadele kararlılığını ortaya koydu.

Mücadele Birliği Platformu'nun da kortejiyle katıldığı eylemde emeğin sömürüsüne, artan yoksulluğa ve geleceksizliğe karşı mücadelenin büyütülmesi gerektiği ifade edildi. İstanbul'da Taksim iradesini göstermek isteyenlere yönelik polis saldırısı ve Mecidiyeköy'deki gözaltılar da hatırlatılarak, "Taksim işçi sınıfınıdır, yasaklarınız bu gerçeği değiştiremez" vurgusu yapıldı.

Kortej boyunca yapılan ajitasyonlarda artan hayat pahalılığı, düşük ücretler, güvencesiz çalışma koşulları ve iş cinayetleri teşhir edildi. "Bu düzen bizi açlığa ve ölüme mahkûm ediyor" sözleriyle yükselen öfke, sloganlarla birleşti. Gençlerin geleceksizlikle, kadınların ise hem emek sömürüsü hem de erkek egemen şiddetle kuşatıldığı ifade edilerek birleşik mücadelenin önemi öne çıkarıldı.

İstasyon Meydanı'na ulaşan kitle, burada yapılan konuşmalarla mitingde devam etti. Alanı dolduran kalabalık, sık sık sloganlarla taleplerini dile getirirken, 1 Mayıs'ın yalnızca bir anma günü değil, aynı zamanda mücadeleyi büyütme çağrısı olduğu vurgulandı.

ANTAKYA | 1 Mayıs İşçi ve Emekçilerin Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'nde Antakya'da Yapı ve Yol İşçileri Sendikası, Karayolu Taşıma İşçileri Sendikası, Tüm Sağlık ve Sosyal Hizmet İşçileri Sendikası, Emeğin Gücü ve birçok dernek, sendika ile demokratik kitle örgütü alanlardaydı.

Maksim Alanı'nda saat 12.30'da bir araya gelen kitle, buradan Selim Nevzat Şahin Ortaokulu karşısındaki miting alanına yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarında Taksim'in önemine ve yaşanan gözaltılara vurgu yapıldı. "Taksim işçilere kapatılmaz! Taksim'i işçi sınıfının hafızasından silmenize izin vermeyeceğiz!" denildi.

Yapılan konuşmalarda "Bizler deprem bölgesinde şantiyelerde çalışan inşaat işçileriyiz. Bir kenti yeniden inşa ediyoruz. Ancak depremde Antakya nasıl yalnız bıraktıysa, şimdi de bu kenti inşa eden işçiler yalnızlaştırılıyor. Geçen yıl en az 2500 inşaat işçisi şantiyelerde hayatını kaybetti. Bizler çalışırken ölmek istemiyoruz. İnsanca çalışmak ve insanca yaşamak istiyoruz." denilerek deprem sonrası Antakya'da işçilerin yaşadığı sorunlara değinildi.

ESKİŞEHİR | Köprübaşı'nda bir araya gelen Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliği Platformu sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'ndaki miting alanına yürüdü. Yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarında, 1 Mayıs'ın 49. yılında katledilen 34 işçi anılarak, mücadele çağrısı yapıldı. Aynı zamanda Taksim iradesine dikkat çekilerek, İstanbul'da barikatlara yüklenen, Taksim iradesini taşıyan işçiler ve devrimciler selamlandı. Eskişehir sokaklarında Taksim'deki devrimciler ve işçiler sloganlarla selamlandı.

Eylem boyunca "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları öne çıktı. Yürüyüş, marşlar, şarkılar ve türküler eşliğinde sürerken, katılımcılar coşkulu bir şekilde miting alanına ulaştı.

1 Mayıs programı halayların çekilmesiyle son bulurken, 1 Mayıs'ın mücadele ve dayanışma ruhu Eskişehir sokaklarında bir kez daha güçlü biçimde ifade edildi.

ANKARA | 1 Mayıs için Atatürk Kültür Merkezi önünde toplanan kortejler Tandoğan'a sloganlar eşliğinde coşku ile yürüdü.

Geçtiğimiz günlerde Kurtuluş Parkı'nda ablukaya alınan ve defalarca hakları için bakanlık önüne yürümeye çalışan, mücadeleleri ile işçi sınıfının gücünü bir kez daha gösteren Doruk Maden işçileri de Tandoğan'daydı.

NATO'nun ve coğrafyamızdaki emperyalist saldırganlığın karşısında duran NESKB ve NESKGB bileşenleri, ortak pankartın arkasında yürüdü. Devrimci Öğrenci Birliği de uzun bir aranın ardından yeniden Tandoğan'da 1 Mayıs alanındaydı.

Devrimci öğrenciler Denizlerin yolunda, DÖB saflarında yerlerini aldı ve 1 Mayıs alanında emekçilerle birlikte saf tuttu, türküler söyledi, halaylar çekti.

İSVİÇRE | Mücadele Birliği Platformu, "Şimdi Devrim Zamanı" pankartıyla Basel'de Antikapitalist Blok ile birlikte, 1 Mayıs Alanı'ndaki yerini aldı. Binlerce insanın katıldığı güçlü yürüyüşte, sendika kortejinin önüne geçilerek mücadelenin öncüsünün devrimci antikapitalist blok olduğu mesajı verilmesiyle yürüyüş başladı.

Messeplatz'taki toplanma sırasında bir binaya "Antiemperyalizm Demek... Kendi Ülkedeki Düşmana Karşı Mücadele Demektir" yazılı pankart asıldı. Ardından yürüyüş, Clarastrasse üzerinden ve Mittlere Brücke'den geçerek ilerledi. Köprü'nün sonunda antikapitalist blok inisiyatif olarak yürüyüş güzergahını değiştirerek, burjuva mekânlarından biri olan Dreikönig Hotel'in duvarlarına boya

attı. Buradan hastane önüne gelinerek sağlık emekçilerine yönelik bir açıklama yapıldı; yürüyüş Petersplatz ve Leonhard güzergâhı üzerinden devam etti.

Yürüyüş boyunca farklı dillerde sloganlar atıldı. Yürüyüş esnasında Netanyahu, Trump, Ermotti'nin resimleri korkuluklara asıldıktan sonra ateşe verildi. Kitle coşkusunu sürekli "Revolution" sloganıyla ifade ederek yürüyüşe katılanları motive etti. "Filistin'e Özgürlük", "Yaşasın Filistin", "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Uluslararası Dayanışma", "Hepimiz Antikapitalistiz" sloganları meydanlarda yankılandı.

Yürüyüşün sonunda eylem Barfüsserplatz'daki festival alanına gelinerek sonlandırıldı.

ALMANYA | Her yıl Neukölln'deki devrimci 1 Mayıs yürüyüşlerini organize eden 'Devrimci 1 Mayıs Platformu' 1-3 Mayıs 1929 tarihlerinde Berlin'de yaşanan "Kanlı Mayıs" (Blutmai) olayını unutturmamak için, bu yürüyüşleri Neukölln'de başlatmakta ısrar ediyor. Bu yılki Neukölln eyleminde, 1929 yılındaki taleplerin -savaş tehlikesine karşı duruş, düşük ücretler, yüksek kiralar- tekrardan gündeme getirilmesi sözde "refah ve demokrasi Avrupası'nda" 96 yıl öncesinin taleplerin hala geçerli olduğunu gösteriyor.

Berlin'in Kreuzberg ve Neukölln ilçelerinde düzenlenen ve geleneksel hale gelen Devrimci 1 Mayıs Eylemi'ne bu yıl yaklaşık 30 bin kişi katıldı.

Gösterinin neredeyse tüm bloklarında Filistin için özgürlük ve Ortadoğu'da savaşın sona ermesi talepleri öne çıktı. Bu yıl polis, geçen yıllara göre yürüyüş boyunca geri planda kaldı. Binlerce polis yürüyüşü belli bir mesafeden takip etti. Yürüyüş, son yılların en geniş katılımı ve hemen hemen olaysız gösterilerinden biri oldu.

Stuttgart'ta ise 1 Mayıs, sendikalar tarafından Marktplatz'da gerçekleştirildi.

Almanya Sendikalar Birliği'nin (DGB) çağrısıyla gerçekleşen gösteriye, her yıl olduğu gibi Türkiyeli devrimci grupların yanı sıra sağa karşı olan büyükanneler, siyasi partiler, Yunanlı, Kürdistanlı, Filistinli ve İranlı örgütler de katıldı.

Yaklaşık 3000 kişinin katıldığı eylemde katılımcılar, Marktplatz'daki konuşmaların ardından bir de yürüyüş gerçekleştirdi.

Konuşmaların odağında Almanya'daki işten çıkarmalar, savaş bütçesi, kemer sıkma önlemleri ve sosyal hakların azaltılması yer aldı.

YUNANİSTAN | 2026 1 Mayıs'ı Atina'da coşkuyla kutlandı. 1 Mayıs için coşkulu kalabalık Omonia Meydanı'nda bir araya geldi. Kol kola girip Panapistimio (Üniversite) önünden Syntagma Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Eylem alanı değişik ülkelerden gelenler tarafından doldurulmuştu.

Birçok halktan emekçinin katıldığı 1 Mayıs'ta çeşitli Yunan sol grupların, anarşistlerin, KKE'nin yanı sıra göçmenler ve sığınmacılar da alanda yerlerini aldı. Türkiye ve Kürdistan devrimci örgütleri de bayrakları ve sloganlarıyla eylemdeydi.

Coşkulu sloganlar eşliğinde devam eden yürüyüşte özellikle sığınmacıların (prosfugas) yaşadığı "işgal evleri" için atılan sloganlar dikkat çekti. Yürüyüş sona erdiğinde sığınmacılara yönelik baskıları protesto etmek için Suzan Doppgane adlı mültecinin ölüm orucuna başladığı bilgisi paylaşıldı. Aristotelis Hacı'nın ise 86 gündür açlık grevinde olduğu vurgulandı.

Syntagma Meydanı'na gelindiğinde anarşist gruplar taş ve molotoflarla polise saldırdılar. Sığınmacı korteji ise Syntagma'dan Akademias caddesine yöneldi, Üniversite (Panapistimio) önünde eylemi sonlandırdı.

HOLLANDA | Mücadele Birliği Platformu Amsterdam'da 1 Mayıs alanındaydı. Pankartla alana giren platforma ilgi büyük oldu. Korteje yaklaşan bir Amsterdamlı emekçi "16 yıl önce bu 1 Mayıs kutlamalarını 10 kişi ile yapmaya başladık. Soğukta da geldik toplandık, ama vazgeçemedik. Sonra artmaya başladık yavaş yavaş ve sonra sendika katılmaya başladı, şimdi -meydanı gösteriyor- bu kadar insan toplanıyor. Pankartınızdaki figür gibi, zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok ve işçi sınıfının vatani da yok." diyerek platform bileşenlerini selamladı.

Emek Odağı Olmak

Argeş Soran

İşçi sınıfı ve emek hareketi açısından çok önemli bir dönüm noktası aşıldı. 2026 1 Mayıs'ı ile emek hareketi içinde uzun süredir tartışılan "odak" tartışmasının bir başka eşiği geçilmiş oldu. Elbette önümüzdeki süreçte bu anlamda daha önemli gelişmeler yaşayacağız. Ama 2026 1 Mayıs'ı bu gelişmelerin seyrini önemli ölçüde belirginleştirdi.

Geçen yıl sınıfın gündemine Taksim tartışmasını oturtan ve Taksim Tertip Komitesi ismiyle birçok siyasi çevreyi de etrafında toplayan bu odak, bu yıl "1 Mayıs 2026 Taksim İnişiyatifi" ismiyle, işçi sınıfının Taksim'e girişinin 50. yılında, ısrarlı ve organize bir Taksim 1 Mayıs çalışması ile sınıf hareketi içindeki yarılmayı alabildiğine derinleştirdi.

15 sendika ve 20 devrimci, sosyalist kurum ve gençlik örgütünden oluşan "1 Mayıs 2026 Taksim İnişiyatifi" (ve bu çağrı ile ortaklaşan fakat inisiyatif içinde yer almayan 100'e yakın çevre) 1 Mayıs tartışmalarının başladığı ilk andan itibaren, sınıf içinde çalışma yürüten sınıf örgütlerini bir araya getirmek ve ortak zeminde hareket olanağı yaratmak için çalıştı. İnişiyatif, bütün bileşenlerin ortaklaştığı bir perspektifle, başta 45 kişinin gözaltına alındığı Kazancı Yokuşu anması olmak üzere, bir dizi toplu bildiri dağıtımları, basın açıklamaları ve şehrin merkezi yerlerine pankartlar asarak, İstanbul'da 1 Mayıs Taksim havası estirdi.

Mecidiyeköy'den Taksim'e yürüyüş şeklinde İnişiyatifi'nin 1 Mayıs çağrısı, binlerce insanda karşılık buldu. Mecidiyeköy'de tam bir "meydan muharebesini" andıran görüntüler ortaya çıktı. İnişiyatifi'nin yönlendirmesiyle binlerce işçi, emekçi ve genç Taksim'e, gerçek 1 Mayıs Alanı'na ulaşmak için saatlerce süren polis müdahalesi ve gözaltılara maruz kaldı. Sonuçta 576 kişi gözaltına alındı.

Yaşananların önemi, sayısal katılımdan öte yarattığı politik etkidedir. 1 Mayıs 2026, sınıf hareketindeki devrimci ve uzlaşmacı sınıf siyaseti arasındaki zıtlığa varan ayrılığı gözler önüne serdi.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrı yaptığı Kadıköy'e ve 1 Mayıs Taksim İnişiyatifi'nin çağrısı, Taksim yürüyüşü için başlangıç noktası olan Mecidiyeköy'e çıplak gözle bakıldığında bile militan, mücadeleci sınıf hareketi ve uzlaşmacı-sarı sendikacılık arasındaki gittikçe açılan uçurum çok rahat görülebilir. Bir tarafta cılız ve cansız 1 Mayıs "kutlaması", diğer tarafta ısrarlı, kararlı ve kitlesel sınıf tavrı.

Bu anlamda 2026 1 Mayıs'ı sınıf hareketi açısından tam bir "kopuş"un ifadesi oldu. Aslında işçilerin uzlaşmacı sendika ve konfederasyonlardan fiziki ve duygusal kopuşu bir süredir görülebiliyordu. Bu sendika ve konfederasyonların üye sayılarındaki kitlesel azalma, sınıfın başka bir arayış içinde olduğunu gösteriyor.

Ancak "alternatifsiz" olma durumu, bu kopuşun ivmesini öyle ya da böyle azaltıyordu.

Uzun süredir işçi sınıfı ve emekçilerin gözünde ipliği pazara çıkmış "sarı-uzlaşmacı sendika ve konfederasyonları"nın karşısında, gerçekten mücadeleci bir sınıf geleneği yaratmak üzere yola çıkmış ve zaman içinde bizzat sınıf tarafından "mücadeleci sendikalar" olarak adlandırılan bir sınıf sendikacılığı çeperi tartışılıyordu. Anlaşılan sınıf mücadelesinin verili koşulları ve ihtiyaçları gereği artık zorunluluk haline gelen, sınıfın gerçek temsiliyeti ve mücadele hattının örülmesi misyonu, "mücadeleci sendikalar" ile hayat buluyor.

Önümüzde işçi sınıfı ve emekçileri yakından ilgilendiren gündemler var. En başta Türkiye'de gerçekleşecek olan NATO toplantısı geliyor. 1 Mayıs'ta gözlerin çevrildiği yer olan mücadeleci sendikalar ve 1 Mayıs Taksim İnişiyatifi, NATO ve emperyalist savaş karşıtı mücadelenin de merkezi olabilecek bir potansiyel taşıyor.

Bu birlikteliğin, gerçek bir "emek odağı" haline gelebilmesi için önemli dönemeçlerden birisi NATO ve emperyalist savaşa karşı mücadele. Sınıf üzerinde etki ve otorite kurmak için inisiyatifin ve mücadeleci sendikaların bunu şimdiden gündemine alması gerekiyor. Çünkü 1 Mayıs'taki başarının sonuçlarını, Temmuz mücadelesinde göreceğiz.

Aslında işçilerin uzlaşmacı sendika ve konfederasyonlardan fiziki ve duygusal kopuşu bir süredir görülebiliyordu. Bu sendika ve konfederasyonların üye sayılarındaki kitlesel azalma, sınıfın başka bir arayış içinde olduğunu gösteriyor.

Hoşgeldiniz!

90'lı yılların olağanüstü hızında ve devrimci sürecinde tutsak düşmüş iki yoldaş Reşat Güvenilir ve Elif Vural Yaş 30'lu yılları aşan hapisliklerinin ardından bir hafta arayla tahliye oldu. Her iki yoldaşın neredeyse tüm ömürleri mücadeleyle geçmiş, bunun büyük bir kısmında tutsak olmalarına karşın bir gün bile mücadele etmektен vazgeçmediler. Tutsaklıkları boyunca yaşamı örgütlemekten, okumaktan, tartışmaktan, üretmekten hiç vazgeçmediler. Deyim yerindeyse "içerideki" kalpleri hep "dışarıda" atmaya devam etti.

23 Nisan'da Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Cezaevinden tahliye olan Reşat Güvenilir'in tahliyesi 30 yılın ardından gelmiş olmasına karşın aslında hapislik serüveni çok daha uzun. Güvenilir, 12 Eylül döneminde tutuklanmış, 11 yıllık tutsaklığın ardından tahliye edilmişti. 1996'da yeniden tutuklanan Güvenilir, toplamda 41 yıllık tutsaklık hayatına sahip.

Elif Vural Yaş ise 30 yılı dolmasına rağmen cezaevi kurulunun 3 kez 6 ay infazını ertelemesi nedeniyle fazladan 1,5 sene tutsak kaldı. Ciddi sağlık sorunu bulunan Yaş'ın tahliyesi için ailesi ve yoldaşları uzun bir süredir mücadele veriyordu. Nihayetinde son erteleme süresinin bitiminde, tam da 1 Mayıs günü Elif Vural Yaş Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nden tahliye oldu.

Gazetemizin iki devrimci tutsakla yaptığı röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

"Denizler benim için sadece kişisel bir sembol değil, işçi sınıfı mücadelesi açısından da yolu açanlardır."

Elif Vural Yaş

Kaç yaşında cezaevine girdiniz? Tutuklanma sürecinizi anlatır mısınız?

19 yaşındaydım. ODTÜ'ye 1991 yılında gelmiştim. Ve devrimciliğin D'sini bile bilmiyordum. Küçük bir köyde yaşıyordum. Doğup büyüdüğüm Hasanoğlan köyünde sağcı-solcu ayrımı vardı ancak devrimcilik bahsi hiç geçmiyordu. Ve ben solcuydum. Zaten ODTÜ'yü solcuların okulu olarak bildiğim için orayı tercih ettim. Solculuk benim için insan olmaktı; ezilenin, sömürülmenin olmadığı, insan

gibi yaşanabilecek bir dünya demekti. Ezilenin ve devrimcilerin yanındaydık.

ODTÜ'ye girdiğimde, görme engelli arkadaşların olduğu "Dostluk ve Dayanışma Topluluğu"na gidip gelmeye başladım. Orada devrimci müzikler çalınıyordu ve DÖB'lü (Devrimci Öğrenci Birliği) öğrenciler de vardı. O dönem, işçi sınıfının Bahar Eylemleri ve Zonguldak işçi grevleri süreciydi. Öğrenci gençlik de ister istemez sınıfın yanında yer almayı tercih etmişti. Aras Kargo işçilerinin eylemleri, üniversite kapılarının işçi

sınıfına kapatılamayacağı yönündeki protestolar... Hepsi 91-93 dönemine denk geliyordu. Biz de Ankara'ya gelen işçileri ODTÜ'den çıkararak karşıyoruz ve destek veriyorduk. O eylemlilikler süreci içinde, 1993 Aralık ayında gözaltına alındım ve tutuklandım.

İlk tutuklanıp konulduğunuz cezaevi Ulucanlar mıydı?

Evet, Ulucanlar Cezaevi'nde idim. Oraya girerken Deniz Gezmişlerin idam edildiği yerden geçerek giriyorsunuz. Denizler benim için sadece

kişisel bir sembol değil, işçi sınıfı mücadelesi açısından da yolu açanlardır. Cezaevine giriş işlemlerim, Deniz'in, Hüseyin'in ve Yusuf'un kucaklaştığı yerde yapıldı. Camdan baktığımda, darağacının kurulduğu avluyu ve oradaki yeşil ağacı görüyordum. O ağaç, mücadelenin devamlılığını temsil ediyordu; o sürecin bir parçası olmak benim için onur vericiydi.

19 Aralık operasyonları öncesi ve sonrası cezaevi sürecin nasıl ilerledi?

Denizlerin yargılandığı 146/1 maddesi uyarınca ben de yargılandım ve 1995'te idam cezası aldım, ancak müebbet hapse çevrildi. 1996 yılında Çanakkale Cezaevi'ne sevk edildim, sonrasında sağlık nedenleriyle Bayrampaşa'ya geçtim. 19 Aralık operasyonu yaşandığında Çanakkale Cezaevindeydim. Operasyon sonrası Manisa'ya, oradan sağlık nedenleriyle İstanbul'a, "kavgamızın şehri" dediğim yere getirildim. Bakırköy Cezaevi'nde kaldım. Bir dönem kalp rahatsızlığım nedeniyle hastane süreçleri, ardından tekrar sürgünler ve hastane sevki derken; Gebze, Bakırköy ve Manisa arasında geçen hareketli bir süreç oldu.

Bakırköy'de 2009'dan 2026'ya kadar kaldım. Normalde 1,5 yıl önce tahliye olmam gerekiyordu ancak "gözlem kurulları" oluşturularak pişmanlık dayatmasıyla sürecim uzatılmış oldu. Bağımsız koğuşa geçmemi

ya da pişman olmamı beklediler. Ben ise siyasi bir davadan gelmişim ve siyasi koğuşa kalmaya devam ettim. Bu dayatmalara karşı duruşum hiç değişmedi. Sonunda, disiplin kurulu kriterlerindeki değişiklikler nedeniyle tahliye edildim. Zindan koşulları değişebilir, ağırlaşabilir veya hafifleyebilir ama devletin temel amacı devrimci tutsakları teslim almaktır. Oysa teslimiyet bizim gündemimize hiçbir zaman girmedi.

Kadın olarak cezaevinde kalmanın farklılıkları nelerdi?

Devrimci tutsaklıkta kadın-erkek ayrımından ziyade, irade ve bilinç esastır. Zindan koşulları belirleyici değildir; en kolay koşulda da teslim olanı, en ağır koşulda da direneni görebilirsiniz. F tiplerinde veya toplu kalınan koğuşlarda alan daralsa da önemli olan kendimizi düşünsel olarak nasıl geliştirdiğimizdir. Okuyarak, üretmek, araştırmaya devam ederek yaşamdan kopmamak gerekir. İster 100 kişinin içinde, ister tek başınıza olun; eğer yaşam amacınızı ve kim olduğunuzu biliyorsanız, duvarlar sizi teslim alamaz.

Tam 1 Mayıs'ta tahliye oldun. O günü anlatır mısın?

1 Mayıs, işçi sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü. Biz içerideyken de programımızı dışarıdaki

eylemlerle uyumlu hale getirip, dışarıyla bütünleşerek kutlardık. Sabahın ilk ışıklarıyla haberleri izlemeye başlar ve öğleden sonra havalandırmaya çıkarak 1 Mayıs programına başladık. Benim tahliye günüm olduğu için programı erkene aldık. Enternasyonal marşını söyleyerek, içeriden sesimizi yükselterek vedalaştık. Otuz bir buçuk yıl sonra tahliyemin coşkusu 1 Mayıs'a akmış oldu.

Kapı açıldığında, dışarı çıktığımda ilk karşılaştığım ve kucaklaştığım kişi, benden önce tahliye olan Reşat Güvenilir'di. Daha önce mektuplaşsak da yüz yüze hiç görüşmemiştik; onunla karşılaşmak çok güzel bir duyguydu.

Dışarı çıktığımda, on dokuz adımda bir geri dönerek volta attığım havalandırmadan, rahat rahat yürüdüğüm bir hayata geçtim. Ama şunu unutmamak lazım: Zindanlar durduğu sürece bizim bir uğrak yerimiz oluyor. Zindanların yıkılması lazım. İçeride kimin olduğu önemli değil; bu sistem var oldukça insanlığın gelişimine engel olacak, kendi iktidarını korumak için işçi ve emekçilere saldırıları artarak devam edecektir. Ben de bir devrimci tutsak olarak, her alanda sesimi yükselterek tüm dünya işçi sınıfını selamlamaya devam ediyorum.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

“Dünyanın bütün ülkelerinde devrim ne zaman güçlü bir atılım yapmışsa, zindanlar devrimin hedefi haline gelmiştir.”

Reşat Güvenilir

12 Eylül sürecinde de bir tutsaklık yaşadınız. O dönemin cezaevi politikaları nasıldı?

12 Eylül'le birlikte gündeme gelen zindan politikası devrimci öncüyü içeriye almak, kitleyle bağlarını kesmek ve devrimi geriletmektir. Burada esas olarak onlar, devrimci güçleri teslim almaya yöneldiler. Ancak o planlar tutmadı. Ne cezaevine düşen devrimci tutsaklar devrimcilikten vazgeçti ne de devrim ortadan kaldırılabilirdi. Devrim riski, devrim tehlikesi sermaye açısından ortadan kaldırılamadı.

O dönemde teslim alabilmenin araçları olarak cunta, tek tip elbisede dayatmasında bulundu, İstiklal Marşı dayatmasında bulundu, yemek duası denilen askeri duaların yapılması dayatmalarında bulundu. Biz, bulunduğumuz hiçbir zindanda bunları kabul etmedik, reddettik.

12 Eylül döneminin sorgu ve hapishane süreci nasıldı?

12 Eylül döneminde cezaevine girmeden önceki dönem çok daha ağırdı cezaevleri direnişlerinden. Ben 2,5 ay gözaltında kaldım. Antep şubede ve İstanbul şubede kaldım.

İstanbul'da işkenceyle öne çıkan merkezler vardı; Samandıra, Beykoz, Gayrettepe vb.

Sorgu sadece siyasi şubede ya da poliste de değil, ordunun işkence merkezlerinde de devam etti. Cezaevine gitmek aslında biraz daha hafifletti o süreci. Oradan çıkıp cezaevine gidenler insan nefes alıyordu, oh be diyordu.

Beni Selimiye Kışlası'na, askeri savcının önüne çıkardılar. İki buçuk ay sonra çıktığım askeri savcı bana "Suçlamalar hakkında ne diyorsun" dedi. Ben de "Sorduğunuz soruya cevap vermeden önce şunu belirteyim; bana işkence yaptılar, şunu şunu şunu yaptılar..." diye anlatmaya başlayınca kafama kül tablasını fırlattı savcı: "Elbette yapacaklardı, konuşmazsanız yaparlar tabii." Tavrı bu. Ondan sonra döndü kâtibeye, "Yaz kızım" dedi "bana işkence yaptılar gözaltındaki ifademi reddediyorum." Ben itiraz ettim, "Hayır, ben gözaltındaki ifademi reddetmiyorum, bana işkence yaptılar. Onu söylüyorum. Ben orada ne dediysem aynısını söylüyorum." dedim. Ne tek kelime eksik ne fazla.

Bizim şöyle bir kararımız vardı; polisin bilmediği hiçbir şeyi polise vermeyecektik. Polise hiçbir yoldaşını vermemek. Ben de o sınavdan başarıyla çıktım. Onun için dedim; ben orada ne dediysem aynısını söylüyorum.

12 Eylül'de ilk tutuklandığımda Alemdağ cezaevine gittim. Askeri cezaevine götürdüler beni. O cezaevinde 82'nin sonuna kadar kaldım. 82 sonunda bizi Metris'e gönderdiler. Metris cezaevinde de 84 Şubatına kadar kaldım. Ben daha oradayken 84 ölüm oruçları tartışılmaya başlanmıştı. Önceden bir ay, bir buçuk ay süren açlık grevleri var. Ama tek tip elbise dayatması gündeme geldiğinde önce geldiler Metris cezaevinde pantolonlarımızı, ceketlerimizi aldılar. Sonra geldiler kazaklarımızı aldılar. Sonra geldiler eşofmanlarımızı aldılar. Parça parça her operasyonda bir şeyleri aldılar ve iç çamaşırlarımızla kaldık. O yüzden de 12 Eylül mahkemelerinde iç çamaşır fotoğraflar çekilmişti. Bu süreç ölüm oruçlarına kadar gitti.

Ölüm orucu tartışmaları başladığında bizim İstanbul'daki dosyamız tamamlanmıştı. Biz iki yoldaştık o zaman. Adana sıkı yönetimde süren

davalarımız vardı. Bizi Adana'ya sevk ettiler. Adana Askeri cezaevine götürdüler bizi 84 Şubat'ında.

Gittik, tek tip elbise giyin dediler, giymedik. İstiklal Marşı söyleyin, söylemiyoruz. Yemek duası yapmıyoruz. Şimdi bir cezaevi var orada, bir de cezaevinden en az 700-800 metre ileride bir bina var. Bizi o binaya götürdüler ikimizi. Hücreye kapattılar. 6 ay biz orada kaldık, cezaevindeki hiçbir kimseyle konuşmadılar.

6 ay sonra beni Mersin E Tipi Cezaevine, yoldaşı da Adana eski cezaevine gönderdiler. Bizi birbirimizden ayırdılar. 87 sonu ya da 88 başlarında da yeni açılan Ceyhan Özel Tip Cezaevi'ne sürgün olduk. 1991'de Terörle Mücadele Kanunu dedikleri bir kanun çıkarıldı ve biz öyle tahliye olduk.

Tahliye olduktan 5 yıl sonra tekrar cezaevine girdiniz. Yeniden tutsaklıkla karşılaştığınızda cezaevlerindeki durum nasıldı?

Cezaevi, 96 ölüm orucundan sonra cezaevlerindeki durum neyse, ondan daha iyiydi. Yani o 20 gün süren bir açlık greviden sonra Ceyhan Cezaevi'nin durumu, ki o aynı zamanda neredeyse Çanakkale'den Aydın'a, bütün zindanlarda o durum elde edilmişti. Tek tip elbise direnişleri gündeme gelmişti. 1 Ağustos genelgesi adıyla bilinen birtakım genelgeler yayınlanmışlardı. Onların iptal edilmesi için yaygın açlık grevleri oldu. 5000'in üzerinde aile Diyarbakır'da sokaklarda açlık grevinde oturdu genelgeyi iptal ettirmek için. Tek tiplerin, yani onun genelgelerinin pratikte uygulanmasına zaten son verilmişti. O dönemin zindan politikası boşa düştüğü için yeni bir politika gündeme getirdiler; açık görüşler yasaklandı.

Biz 1996 Nisan sonunda tekrar yakalandık, 1 Mayıs'tan hemen önce. Bizi Eskişehir Cezaevine götürdüler. O zaman Eskişehir Özel Tip Cezaevi, diğer adıyla Tabutluk yeni açılmıştı.

Şubede başladığımız açlık grevini cezaevinde de devam ettirdik çünkü çok kısa bir süre sonra CMK'nın (cezaevleri merkezi komitesi) 1996 ölüm orucu kararı geldi. Bizim dosyadan yargılandığımız 3 yoldaşımız ölüm orucuna gittik, birinci ekipte. 27 Temmuz'da CMK'nın aldığı kararla da ölüm orucunu bitirdik ve kısa bir süre sonra da Ümraniye Cezaevine, İstanbul'a döndük.

19 Aralık 2000'e kadar ben Ümraniye Cezaevinde kaldım. 19 Aralık zindan operasyonları, zindan saldırıları başladığında Ümraniye Cezaevinde 4 gün 4 gece boyunca savaş sürdü.

19 Aralık'tan sonra, önce Kandıra F Tipi Cezaevine, oradan 9 yıl, sonra

Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevine, oradan Bolu F Tipi zindanına, daha sonra Edirne F Tipi zindanına, en sonunda Tekirdağ F Tipi 2 Nolu F Tipi zindanına sürgün edildim ve oradan 30 yıl sonra 23 Nisan'da tahliye oldum. Bütün bu süreçte şunu gördük, bulunduğumuz bütün zindanlarda düşmanın uygulamak istediği politikaları hep boşa çıkarmak için uğraştık. Ve bunda da önemli oranda başarılı olduk. Elbette ki, F tipi zindanlar baştan kabul edilmemeliydi. Diğer çevrelerle bu konuda anlaşamadığımız için yalnız kaldık. Biz onu da açık açık söyledik zaten. Tek başımıza gücümüz yetseydi biz zaten F tipi zindanları asla kabul etmezdik.

Sonuna kadar da kabullenmedik, kabul etmedik, benimsemedik, reddettik.

Zindan politikasının temelinde yatan olgu şuydu; 96 ölüm oruçları devletin zindan politikasının boşa düştüğünü gösterdi. Çünkü devlet 12 Eylül ile birlikte bir zindan politikası belirlemişti, 1980 12 Eylül askeri cuntası ile birlikte. Öncüyü zindanlara kapat, öncüyü kitle ile bağlantısını kes, devrimci mücadeleyi durdur, önüne geç. Ama 96 ölüm oruçları aksine zindanların devrimin güçlü bir mevziisi haline geldiğini gösterdi.

96 ölüm orucundan 19 Aralık'ta kine kadar, pek çok zindanda büyük göğüs göğüse çatışmalar, katliamlar yaşandı, ölümler oldu ve zindanlar hiçbir zaman geri adım atmadı. Ama 19 Aralık'la birlikte bu politikada bir değişim oldu. Yani diğer siyasi çevreler açısından bir değişim oldu. Zindan politikalarını kendilerini var etmenin bir aracı olarak kullanmaya çalıştılar.

Oysa biz ısrarla şunun üzerinde durmuştuk; dünyanın bütün ülkelerinde devrim ne zaman güçlü bir atılım yapmışsa, zindanlar devrimin hedefi haline gelmiştir. "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" sloganı gerçek anlamını burada bulur ve bu politika esas olarak devrimin gelişimiyle ortaya çıkan bir politikadır. Çünkü Türkiye'de zindan sorunu bütün cumhuriyet tarihi boyunca vardı. Zaman zaman genel af oldu, zindanlar boşaldı, şu oldu, bu oldu ama kısa bir süre sonra tekrar doldu.

Tekelci sermayenin egemenliği, halkın yoksulluğu ve mücadele devam ettiği müddetçe zindan sorunu bitmez. Bu sorunun ortadan kaldırılması devrimle bağlantılı ele alınmalıdır. "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" sloganı zindan sorununun devrimle bağlantısını kuran bir slogandır. Ancak devrim bu sorunu çözebilir.

Bu Dava Hepimizin Davası

Geçtiğimiz sene 10 Ekim'de Esenyurt'ta ailesinin evine giderken sokakta saldırıya uğrayan ve 3 gün sonra yaşamını yitiren gazeteci ve aktivist Hakan Tosun'un davasının ilk duruşması 6 Mayıs'ta Bakırköy Adliyesinde yapıldı.

Günler öncesinden duruşmaya çağrı yapan Hakan Tosun dostları ve ailesi duruşma saatinden çok önce Bakırköy Metro çıkışında toplandı ve pankartlar eşliğinde adliye binasına yürümek istedi. Polis alanda olan aileye ve avukatlara yürüyüşe izin vermeyeceği söylediğinde öfkeli kitle yürümekte ısrarlı olduğunu dile getirdi. "Halka Değil Katillere Barikat" sloganı atan kitle kısa sürede kalkanlarla ablukaya alındı. Hakan Tosun'un kardeşleri ve annesi bu duruma itiraz etti ancak polis ablukayı daraltmakta ısrarcı

oldu. Bu muameleye dayanamayan anne Fatma Tosun çevik kuvvet polislerinin kurduğu barikat üzerine yürüyerek polisler isyan etti. "Yaşattığınız acıyı sizin analarınız da yaşasın" diye isyan eden anne ve çocukları uzun süre polislerle tartıştı. En sonunda pankartların ve dövizlerin indirilmesi halinde tekli şekilde geçişe izin konusunda anlaşıldı. Barikat aşılır aşılmaz adliyeye doğru yürüyüşe geçen kitle yine sloganlarla ve ellerindeki dövizlerle eyleme devam etti.

Adliyeye kadar sayısız kez durdurulan, taciz edilen ve anons geçilen kitle yürümekte ve adliyeye varmada kararlıydı. Adliye önüne gelindiğinde burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Halka Değil Katillere Barikat

Basın açıklaması için yine pankart ve dövizlerle hazır bekleyen Hakan Tosun'un dostları öncelikle mahkemenin 6 Mayıs gününe verilmesinin tesadüf olmadığını vurguladı. Kitle adına söz alan Önsöz Dergisi'nden Songül Yücel, herkesi 54 yıl önce idam edilen devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan şahsında saygı duruşuna çağırı. Güneşi İçenlerin Türküsü şiiri eşliğinde yapılan saygı duruşu sonrası tekrar söz alan Yücel, bugün Hakan yaşasaydı Ankara'da Denizlerin mezarı başında kamerasıyla anmada olacağını söyledi. Denizlerden Hakanlara mücadelenin devamlılığını vurgulayan Yücel daha sonra Hakan Tosun dostları ve ailesi adına hazırladıkları basın açıklamasını okudu.

Basın açıklamasından sonra söz dava avukatlarından Av. Cemal Yücel'e verildi. Hakan'ın davasının herhangi bir adli dava olmaktan çok öte olduğunu vurgulayan Av. Cemal Yücel mahkemenin tutumunu eleştirdi. Böylesine bir toplumsal davanın küçük bir mahkeme salonunda görülmeye çalışılmasının başlı başına bir engelleme girişimi olduğu vurgulandı.

Eyleme katılan siyasi parti temsilcileri ve vekillerin de konuşmalarının ardından açıklama bitirilerek duruşmaya katılmak üzere kitle adliyeye yöneldi. Burada tekrar bir barikatla karşılaşan kitle polisle tartışarak barikatı zorladı.

Fatoş Erdoğan
@puleragama

Kitlenin vazgeçmeyeceği anlaşılınca polis teker teker adliyeye girişlerin yapılacağını söyledi. Ancak bu konuşmalar esnasında adliyenin hem bahçesine hem de içine çevik kuvvet ekipleri yığılmaya başlandı. Her arama noktasında bir engelle karşılaşan Hakan'ın dostları ve ailesi çok uzun bir süre kavga ederek adliye binasının arama noktasına ulaştı. Kitlenin birçoğunun üzerinde olan "Hakan Tosun'a Ne Oldu" yazılı tişörtler burada bahane edilerek güvenlik ile tekrar tartışma yaşandı. Çıkan arbedede fenalaşan abla Özlem Tosun arama noktasından sonra kısa süreli baygınlık geçirdi. Yine annenin ve dostların kavgaları sonucu kitle duruşma salonunun olduğu kata sloganlarla ulaştı.

Avukatlar ve Basın Salonda İstenmedi

Duruşma salonunun yakınına yaklaştırılmayan kitle burada uzun bir süre sloganlarla bekledi. Polisin sistematik tacizleri sonucu sürekli bir arbede hali yaşanan adliye koridorlarında kısa süre sonra herkes çevik kuvvet tarafından dışarı atıldı.

Salonda ise dava avukatları ve Hakan'ın dostu ve meslektaşı gazetecilerin yer aldığı basın grubu ayrı bir mücadele yürütmek zorunda bırakıldı. Dava hakiminin uzlaşmaz ve kestirmeci tavırları hem avukatlara hem basın emekçilerine zorlu anlar yaşattı. Önce Hakan'ın sadece 3 avukatının duruşmaya katılabileceğini söyleyen mahkeme heyeti, polisleri avukatları dışarı çıkarmak için çağırma girişiminde bulundu. Avukatların kavgaları sonucu bu isteği geri çeken heyet bu sefer basın emekçilerini dışarı çıkarmaya çalıştı. Mahkeme kapısı önünde polisin saldırısı sonucu basın emekçileri ve polis arasında arbede yaşandı. En sonunda başka bir duruşma salonunun ek olarak SEGBİS ile canlı yayın yapması kararlaştırıldı. Ancak bu sefer de koridorda bekleyen kitlenin de adliyeden çıkarılmasıyla bu salon yine sadece basın ve avukatlara açılmış oldu.

Yaklaşık 1 saatlik gecikmenin ardından başlayan mahkemede tutuklu sanıklar SEGBİS ile bağlanırken esas olarak tanıklar dinlendi. 13 tanığın dinlediği mahkeme akşam 19.30'a kadar devam etti.

Sanık Başka Kayıt Başka Konuşuyor

Duruşma tutuklu yargılanan iki sanığın, Abdurrahman Murat ve Adnan Şahin'in savunmalarıyla başladı.

Fatoş Erdoğan
@puleragama

Kamera görüntülerinde dakikalarca Hakan'ı darp ettiği görülen iki sanık mahkemede basit bir itiş kakış olmuş gibi ifadelerde bulundu. Sanıklardan Abdurrahman Murat'ın 'sert olmayan tekme attım', 'kafasına vurmudum', 'omzuna hafif bir tekme attım' gibi ifadeleri ile 'olay yerinde kalmadım' şeklinde yaptığı savunmaların hepsi kamera görüntüleriyle boşa düştü. Sanıklar Hakan'ın kendilerini 'tahrik' ettiği, mahalleliyi rahatsız ettiği, uygunsuz davranışlar sergilediğini söylese de Tosun'un avukatları bu ifadelerin hepsinin görüntülerle çeliştiğini vurguladı.

Sanık savunmaları ardından Hakan Tosun'un aile üyeleri dinlendi. Tüm aile üyeleri anlatımlarının ardından davaya dahil olma talebinde bulundu.

Mahkemede söz alan Av. Cemal Yücel, "Kamera görüntüleri olmasa sanıkların anlatımlarıyla 'Bu Hakan da neler yapmış?' denecekti. Kamera görüntüleri iyi ki var. Sanıkların tüm beyanları yalan. Şiddetli ve vahşi bir saldırı olduğuna dair otopsi raporu var. Sanıkların herhangi bir tahrik indirimi uygulanmadan kasten öldürme suçundan ayrı ayrı cezalandırılmalarını talep ediyoruz." dedi.

3.Kişi Tanık Sıfatıyla Mahkemede

Sanıkların ardından mahallede olaya şahit olan 13 tanıktan ayrı ayrı saldırı anı dinledi. Bu tanıklardan birisi de cinayet mahalinde başından sonuna kadar görüntüleri olan ve avukatların ilk günden bu yana sanık olarak dava dosyasına girmesi için mücadele ettiği Yusuf Özakdağ idi.

Hakan Tosun'a yönelik saldırıda sanık Abdurrahman Murat'ı motosikletiyle getirip götüren Yusuf Özakdağ

tanık olarak dinlendi. Hakan Tosun avukatları Yusuf Özakdağ'a sosyal medyadaki Daltonlar çetesiyle ilgili paylaşımlarını sorduğunda hakim "Bu sorunun ne alakası var, açıklar mısınız?" diyerek araya girdi. Bu soruya tanıktan düzgün bir yanıt alınamadı.

Özakdağ, Av. Cemal Yücel'in olay anı ile ilgili sorduğu her soruya çelişkili ve kamera görüntüleriyle yalanlanan ifadeler kullandı.

3.Kişinin ardından tanık ifadelerine devam edildi. Tanıklar da sanıklar gibi birbiriyle çelişen ifadeler kullandı.

Tüm tanıkların dinlenmesinin ardından söz alan Avukat Hakan Bozyurt, Hakan Tosun'a yönelik saldırı görüntülerinden hazırlanan video çalışmasının izlenmesini talep etti. Heyetin talebi kabul etmesi üzerine bilgisayar ekranları üzerinden görüntüleri izlendi. Bozyurt, görüntüler üzerinden Hakan Tosun'a yönelik saldırı anı be an açıkladı ve tanık beyanlarını çürüten kamera görüntülerini tek tek gösterdi.

Duruşma 8 Temmuz'da

Hakan Tosun davasının ilk duruşmasının sonuna gelirken savcı, sanıklar Abdurrahman Murat ve Adnan Şahin'in tutukluluk hallerinin devamını, Tosun ailesinin davaya katılım talebinin kabulünü, sanık ve tanık ilişkilerinin açıklığa kavuşması ve beyanların doğruluğunun incelenmesi için olay tarihinden 3 gün öncesine kadar HTS kayıtlarının istenmesini talep etti. Savcı, motosikletli 'üçüncü şahıs' Yusuf Özakdağ hakkında başka bir soruşturma olup olmadığının öğrenilmesi için de ilgili birimlere yazı gönderilmesini istedi.

Hakan Tosun davasının bir sonraki duruşması 8 Temmuz 14.00'te Bakırköy Adliyesinde görülecek.

Emperyalizme Karşı Deniz Olunmalı

Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği idamlarının 54. yılında Denizleri anmak için Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda, kurucularının mezarları başındaydı. Anma etkinliği, saat 10.00'da 2 Nolu kapı önünde yürüyüşle başladı.

Pek çok ilden gelen Denizlerin yoldaşları, "Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır", "Emperyalizme Karşı Deniz Olmalı", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Onlara Sözümüz Devrim Olacak" sloganları ile 2 Nolu kapıdan yürüyüşe geçti.

Yürüyüş sırasında Denizlerin üniversitede başlayan mücadelesinin okul sınırlarını aşarak işçiler, emekçiler, köylülerle birleştiği ifade edildi.

"Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarının üzerinden 54 yıl geçti. Tam 54 yıl önce, Ankara Ulucanlar Zindan'ında üç fidan şahsında devrime olan inancımız asılmak istendi. Denizleri aramızdan aldılar, ancak onları almakla mücadeleyi bitireceklerini düşünenler yanıldılar!" denildi.

Mezar başına gelindiğinde başta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan olmak üzere devrim mücadelesinde bayraklaşan tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşunda bulunuldu.

Genç yoldaşları, ardi ardına Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in darağaçlarına çıkmadan önce yazdıkları son mektupları okudular.

Denizlerin kavga bayrağını bugün en önde taşıyan, Denizin bayrağını gittiği her yere götüreren Mücadele Birliği Platformu adına İbrahim Dursun, bugün sadece Denizleri anmak için

değil, aynı zamanda burada bir kopuşu, bir cüreti, bir başlangıcı anmak ve anlamak için Denizlerin mezarları başında olduklarını belirterek "Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, onlar sadece bir dönemin gençleri değildi. Onlar yeni bir dönemi başlatanlardı aynı zamanda. Okul sıralarından kalktılar. Kitaplardan, teoriden, tartışmalardan çıktılar ve hayatın en değerlisine, sınıf kavgasının tam ortasına girdiler. Sadece konuşmadılar, sadece eleştirmediler, onlar saf tuttular ve bu saf işçi sınıfının safıydı. İşte onların farkları da aslında buydu. Onları öğrenci önderi olmaktan devrimin öncülerine olmaya götüreren yol aslında buydu. Çünkü onlar üniversite sıralarında kalmayı reddetti-

ler. İşçilerin, emekçilerin, yoksul köylülerin safında yer aldılar" dedi.

Denizlerin en büyük mirasının devrimci cüretleri olduğunu ifade eden Dursun "O cüret ki karşısında NATO vardı. O cüretin karşısında Amerikan emperyalizmi vardı. O cüretin karşısında, işbirlikçi ordular, polisler vardı. Ama onlar geri adım atmadılar, Sokağa çıktılar, direndiler, mücadele ettiler ve Amerikan 6. Filosunu Dolmabahçe'de denize döktüler. Çünkü biliyorlardı ki emperyalizme karşı savaş sadece lafla sözlü olmaz, eylemle olur. Onlar için anti-emperyalizm sadece bir slogan değildi. Aynı zamanda bir yaşam biçimiydi" dedi.

Denizlerin enternasyonalist devrimciler olduklarını ve Filistin halkı için Filistin'de savaştıklarını, başka bir halkın özgürlüğü için kendi hayatlarını ortaya koyduklarını belirten Dursun, dünyanın herhangi bir yerinde ezilen bir halk varsa Denizlerin de bu mücadelenin içerisinde olmak gerektiğini düşündüklerini ve onların yalnızca bu toprakların devrimcileri olduklarını belirterek "Dünyanın da bir devrimci mirası haline geldiler" dedi.

Denizlerin, teslim olmamayı, yaşamanın da ölmenin de devrim için olması gerektiğini ortaya koyduğunu ifade eden Dursun "Bugün bize düşünen onları anlatmak değil sadece. Bize düşen asıl görev bugün aynı cürette, aynı kararlılıkta, aynı uzlaşmazlıkla onların bayrağını devralmak ve ileriye götürmektir. Emperyalizme karşı, sömürüye karşı, düzene karşı yeniden ve daha güçlü bir şekilde mücadele etmektir" diye konuştu.

Bugün Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in her direnişte, her kavgada, her sokakta grevlerde, direnişlerde seslerinin yankılandığını söyleyen Dursun "Onların bizlere devrettiği bayrağı daha ileri götüreceğiz. Tarih bizi haklı bulacak. Tarih bizi kazanan saflarda tutacak. Biz kazanacağız, biz kazanacağız, biz kazanacağız. Söz veriyoruz" dedi.

Sözü Denizlerin kurduğu Devrimci Öğrenci Birliği adına Özge Topçu aldı. "Denizler emperyalizme karşı mücadele etmenin yolu aydınlatan demektir. Onlar bize gençlik mücadelesinin devrim meselesi olduğunu gösterdiler. Bugün de gençlik mücadelesi aynı ateşle yakıldı. Denizlerin devrimci mirası onların insanlığıyla birleşmelidir. Denizlerin savaş verdiği mücadele koşulları bugünün gençliğinin verdiği mücadele koşullarının aynısıdır. Sermaye aynıdır. Uğruna mücadele verdiğimiz ne varsa yaşamlarımızın içine gün ve gün hakimiyet kurmaya çalışan kim varsa aynıdır. Denizler de bu nedenle Devrimci Öğrenci Birliğini kurdular. Devrimci düşünceyle, yola çıktılar. Türkiye'deki burjuva düzen yıkılmazdı. Bu nedenle Denizler bu de bu düzeni yıkmak için savaşmayı seçtiler. savaşıma geçer. Günümüzde düzenin yeni yeni biçimleri karşısında da aynı devrimci irade, aynı örgütlü irade, aynı cüret, aynı kararlılık şarttır" dedi.

Denizlerin mirasının çizilen konfor alanlarında değil, mücadele yollarında kavgalı meydanlarda devam ettirilebileceğini söyleyen Topçu, "Bugün her sene olduğu gibi bir kez daha denizleri anmanın yükselen devrimci dalgayı büyütme olduğunu söylemek için buluştuk" dedi.

Denizlerin, sistem içi sahte barış söylemlerini ve uzlaşmacı yöntemleri

bir kenara iterek Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nu kurarak sömürcülüğe karşı en ön safta dövüşen ve bu uğurda ölümsüzleşenler olduğu belirtilerek 71 devrimci kopuşunun ve anti-emperyalist mücadelesinin manifestosu olan THKO kuruluş bildirisi okundu. Yoldaşları, Denizlerin son anına kadar yanında olan ve mücadelesine destek veren devrimci avukat Halit Çelenk'in mezarı başına sloganlarla yürüdü ve Devrimci Hukukçular adına burada bir konuşma yapıldı.

Denizlerle birlikte kavgaya veren ve onları idamdan kurtarmak için çıktığı yolda Kızılder'e ölümsüzleşen Mahir Çayan'ın mezarına ve yine Denizleri idamdan kurtarmak için yapılan son eylemde ölümsüzleşen Niyazi Yıldızhan'ın mezarına yürünerek anma yapıldı.

Burad yapılan konuşmada "THKP-C önderi Mahir Çayan'dı. Mahir ve THKP-C'li devrimciler, THKO'lu devrimcilerle, Denizleri kurtarmak için giriştikleri eylemde ölümsüzleştiler. Kızılder'e, siper yoldaşlığının tarihe iz bırakan bir örneği'di" diye vurgulandı.

Mücadele Birliği Platformu'nun anma etkinliğinde son durak, 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta diri diri yakılan 33 canımızın anıt mezarı oldu.

Denizlerin başucunda başlayan kısa müzik dinletisi, Sivas'ta katledilen canlarımızın başucunda türkülerle devam etti.

Anma, "İdamlarının 51.yılında Deniz, Yusuf, Hüseyin nezdinde ölümsüzlüğe uğurladığımız tüm devrimcileri saygıyla anıyoruz. Onları anmak onlar gibi savaşmaktır diyoruz ve onların mücadelesini yaşatmak isteyen herkesi Denizlerin yoldaşlarıyla birlikte mücadeleye davet ediyoruz" denilerek hep birlikte söylenen ezgiler ve marşlarla sona erdi.

Denizler İstanbul'da Anıldı

NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik ile NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Birliği Denizlerin katledilişinin 54. yılında AKM'den Dolmabahçe'ye yürüdü ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

AKM'den başlayan yürüyüş boyunca "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak!", "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın!", "Deniz, Yusuf, Hüseyin, Sürüyor, Sürecek Mücadelemiz!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Yürüyüş boyunca gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarında Denizlerin yolunda emperyalizme ve NATO'ya karşı mücadele çağrısı yapıldı, marşlar söylendi.

Dolmabahçe'de iki birlik adına ayrı basın açıklamaları okundu.

Eylem 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleşecek NATO zirvesine karşı mücadele çağrısı ile sonlandırıldı.

Devrim Ateşi Sönmedi

İsviçre'nin Basel kentinde 3 Mayıs Pazar günü, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin üç kartalı Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ile tüm devrim savaşçıları için bir anma etkinliği düzenlendi.

Etkinlik, saygı duruşuyla başladı. Ardından Mücadele Birliği adına bir metin okundu, "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" şiiri müziği eşliğinde seslendirildi.

Ardından Denizler için hazırlanmış bir video gösterimi yapıldı. Gösterimde, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadelesinden başlanarak 1971 devrimci kopuşundan günümüze kadar uzanan süreçte dünyanın dört bir yanında hız kesmeden devam eden eylemliliklere de yer verildi. Video çok yönlü bir içerikle izleyicilere sunuldu.

Programın devamında müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Okunan metinde "Deniz ve yoldaşları, Yusuf, Hüseyin, Sinan, Mahir Çayan ve yoldaşlarıyla birlikte buzu kırıp yolu açtılar. Burjuva sınıftan ve burjuva düzenden tam ve kesin bir kopuşu sağladılar, işçi sınıfına, emekçi ve ezilen halklara, gençliğe yürünmesi gereken yolu, devrim yolunu gösterdi-

ler." denirken, "O günden bugüne Türkiye ve Kürdistan topraklarında birleşik devrim sürüyor. Burjuvazinin, faşist devletin bütün çabaları, bütün güçleri Denizlerin, Sinanların, Mahirlerin yaktığı bu devrim ateşini söndüremedi; söndüremeyecek de..." diye vurgulandı.

Etkinlik, sinevizyon gösterimi ve müzik dinletisi sırasında seçilen şar-

kı ile türküler katılımcılardan büyük ilgi gördü. Samimi anların yaşandığı gecede, izleyicilerin heyecanı ve motivasyonu dikkat çekti.

Anma, "Şan olsun bu yolu bize gösterenlere, şan olsun 6 Mayıs 1972'de idam sehvasında komünizm için bir bayrak gibi dalgalananlara" sözleriyle son buldu.

Emperyalizme Karşı Deniz Olmalı!

54 yıl önce söndürülmek istenen o meşale, bugün anti emperyalist bilincin ve sömürsüz bir dünya düşleyenlerin yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Denizlerin devrimci davası yenilmezdir ve bu topraklarda sosyalizm için dövüşenler için sönmez bir ateştir.

54 yıl önce 12 Mart faşizmi Denizleri darağaçlarına göndererek bu devrim ateşini söndürebileceğini sandı; elbette yanıldı. Bu ateş harlandı, bir yangına dönüştü...

Üniversite sıralarından birer devrimci öğrenci olarak çıktıkları yolda Marksizm-Leninizmin ışığında zora dayalı devrime inandılar, büyük bir cüretle öne atıldılar ve 71 devrimci kopuşu ile ilkleri yarattılar. Yoksul köylülerin, emekçi halkların ve sınırları aşarak Filistin halkının kavgasına akarak Devrimimizin önderleri, ilk gerilla liderleri oldular. Faşist cuntanın zindanlarında başı dik bir şekilde ölümü karşılayıp, darağaçlarını sarsılmaz bir devrimci inançla göğüslediler. Denizlerin yarattığı fırtınanın ardılları emekçilerin kavgasına akmaktan ve Denizlerin mirasını yaşatmaktan hiç vazgeçmediler. Denizleri emekçi sınıfların yüreğine ve bilincine gömülerek tarihin o sonsuz atlasında yaşamaya devam ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik ve siyasal krizinin çözümsüz noktaya geldiği günümüzde, Denizler unutulmadıkları gibi yarattıkları değerlerle 54 yıldır her kavgada yaşatılmaya devam ediyor. Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i ve nicelerini idam sehvasına gönderen sermaye egemenliği büyük bir çöküş içinde. Ekonomik, siyasal ve toplumsal çöküş iç içe geçmiş ve birbiriyle yarışır durumdadır. Buna karşı, Denizlerin uğruna dövüştükleri

işçi ve emekçiler, yoksul köylüler, öğrenciler, ezilenler bu kavgada hücumu geçmiştir. Dünyanın neresine barksak artık ayaklanmacı bir durum her yeri sarmıştır.

Ve Denizlerin cüreti bugünün devrimci gençliğidir. Her eylemde sermayeye ve faşizme karşı atağa geçen gençlik Denizlerin ruhunu kuşanmıştır.

6. Filo'yu denize döken, sınırları aşip Filistin halkının kurtuluş savaşına akan bir kuşağın temsilcileri olan yoldaşlarımızın bize bıraktığı bayrağı bugün hiç olmadığı kadar yukarıda taşıyoruz. Onların emperyalizme karşı verdikleri mücadele, bugün ezilen halkların mücadelesiyle daha da yukarıya yükseliyor.

Dünya proletaryasının ve ezilen halkların gerçek düşmanı ve bir savaş örgütü olan NATO'yu ve onunla tepeden tırnağa işbirliği içinde olan dinci faşizmi yıkmak, emperyalizmin bütün kalıntılarını söküp atmak bugünün yakıcı ve tarihsel görevleridir. Bu emperyalist kuşatmayı kırmak ve NATO'yu tarihin çöplüğüne göndermek için "Deniz Olmak" günün devrimci şiarıdır! Şimdi okul sıralarından, fabrikalara, emekçi semtlerden kent meydanlarına Denizlerin cüretini kuşanıp devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltelim!

Denizlerin Yolunda Leninist Saflara!
Denizlerin Devrimci Davası Yenilmezdir!
Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!
İdamlar Bizi Yıldırılmaz!

Mücadele Birliği Platformu
6 Mayıs 2026